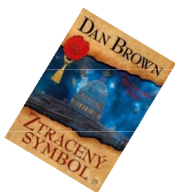

PÁREK

časopis Knihovny města Ostravy

Ztracený symbol – Dan BROWN

Po Andělech a démonech a Šifře mistra Leonarda je to již třetí příběh se symbologem Robertem Langdonem. Tentokrát neopustí domácí půdu a po svých předchozích zběsilých šetřeních v evropské kolébce (Římě, Vatikánu, Paříži a Londýně) se prvně zaplete do noční dešifrovací honičky na území USA, a to přímo v jeho hlavním městě Washingtonu D.C.

Dítě Boží – Cormac McCarthy

Hlavním protagonistou románu je Lester Ballard, vrah a nekrofil, kterého společnost vyloučila ze svého středu a který žije v podzemním labyrintu jeskyní se svými trofejemi - plyšáky, které si vystřílel na poutích, a s rozkládajícími se mrtvolami svých obětí.

P jako Pivo – Tom ROBBINS

Pivo a mnohé o něm je jednotícím prvkem v příběhu o šestileté předškolačce Grácii Perkelové, která tráví čas nejraději se svým strýčkem Moem, jenž pivo značně holduje. Gracie si občas sama přihne a pak se jí zjevuje pivní víla, která ji odnáší do jiného světa.

Milující sestra – Petr EISNER

Osudový příběh dvou osiřelých sester vrcholí na konci dvacátých let minulého století v americkém St. Louis, kde vedle pobuřujícího jazzu vládne také neskrývaný rasismus a sešňorované společenské konvence.

Vězení svobody – Michael ENDE

V osmi příbězích této povídkové sbírky se ocitneme v dobrodružném světě autorovy fantazie a navštívíme např. krátkou chodbu v kterémsi římském paláci, jejíž konce nelze nikdy dosáhnout, či se pokusíme vstoupit do tajuplné vily, která vlastně neexistuje.

Agens Greyová – Anne BRONTĚ

V příběhu se zrcadlí zkušenosti autorky, a přestože pochází z roku 1845 a odehrává se ve viktoriánské Anglii, osloví i současnou ženu – o tom ostatně svědčí i nadšené ohlasy čtenářek v diskusních fórech. Anne Brontěová byla nejmladší z proslavené sesterské trojice.

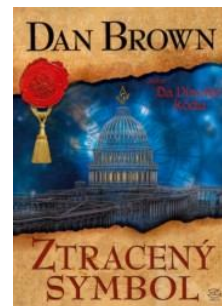
Ostravská 15. 5. 2010
muzejní noc

RECENZE:

Ztracený symbol (2-3.4582)

Dan Brown

„Tajemství je v tom, jak zemřít.“

Touto větou začíná kniha, na kterou svět celkem netrpělivě čekal celých šest let a čeští čtenáři sedm. Už třetí kniha s profesorem Robertem Langdonem v hlavní roli vyšla pod názvem „Ztracený symbol“ (orig. The Lost Symbol, 2009). Po jeho předešlých peripetiích v Evropě (Andělé a démoni, Šifra mistra Leonarda) se Dan Brown (*1964) rozhodl přenést děj na rodnou hroudu, tedy do hlavního města USA - Washingtonu. A jak se vyplatilo to letité čekání?

Jeho předešlé čtyři knihy sklidily a sklízí čtenářský úspěch především díky autorovu vypravěčskému talentu. Jeho schopnosti vtáhnout čtenáře do děje už první kapitolou, a doslova milosrdně ho pak „vyplivnout“ až po přečtení poslední věty. Tento nový titul má všechny předpoklady celou situaci zopakovat. Už ta tajemná první věta, po které následuje velmi realistický popis uvedení do nejvyššího třiatřicátého stupně v Zednářské lóži, naznačuje, že čtenář bude vtažen do soukolí děje a nebude v klidu jít, spát a pracovat, dokud knihu nedočte. Ale připadal jsem si tak trochu jako šťastný majitel nového modelu vozu Porsche, který s blaženým úsměvem rozjíždí svého miláčka na dálnici, ale nějaký omezovač rychlosti mu nedovolí jet rychleji než na polovinu výkonu. A teprve asi po ujetí sto šedesáti kilometrů palubní počítač zábranu odstraní a vy konečně máte možnost plně si vychutnat schopnosti takového vozu. I v knize to trvalo až někde do sto šedesáté strany, než to na nás Brown „vybalil“ v plné síle. Náš hrdina je vtažen do podivné hry, ale sám neví, o co jde. Děj jede kupředu, objevit uprostřed Kapitulu useknutou ruku nejvyššího představitele Zednářů ve Washingtonu Petera Solomona a hlavně velmi dobrého přítele R. Langdona, to je šok i záhada pro všechny. K tomu podivný příjezd vyšetřovatelské hvězdy CIA, záhadný únosce, který snad má přístup ke všemu atd. To vše je atraktivní, akční, ale nějak to není „plný výkon“. Takže teprve když Langdon začne používat svůj vlastní úsudek a intelekt, a začne mu jít o život, až potom se skutečně rozjíždí příběh, na který jsme u Browna zvyklí, na který jsme ty roky čekali.

Jak je tedy patrné, po předešlém využití mystérií křesťanství a Vatikánu, autor se teď zaměřil na Zednáře, tajné společenství či záhadné bratrstvo, kterému stejně jako mnohým obdobným společenstvím se přisuzují přímo démonické skutky a především obrovský vliv na běh světa. A to je pravá živná půda pro různé konspirace a záhady, na kterých staví své příběhy Dan Brown. Podle pověsti při zakládání Washingtonu zednářskými Otcí zakladateli v čele s G. Washingtonem ukryli někde ve městě tajný klíč k Dávným mystériím. Tedy k vědě, kterou znali starověké civilizace i Ježíš Kristus, a která dokáže v člověku vyvolat schopnosti rovné samotnému Bohu. A právě tento klíč chce získat osoba zvaná Malach, záhadný muž plně žijící pro tuto mystérii, který měl prostředky a čas vše naplánovat, a stát se nadčlověkem vládnoucím celému světu. K cestě odhalení této mocné síly potřebuje ale znalosti a intelekt profesora Langdona. A tak se stáváme svědky zběsilého boje nejen o život, ale o celou budoucnost světa. Zběsilého příběhu, který se odehraje během pouhých dvanácti hodin, ale jehož kořeny sahají tisíce let do minulosti.

Dan Brown v tomto románu ničím své čtenáře nepřekvapil, a to myslím v dobrém. Čtenář dostal přesně to, co pod dílem podepsaným jeho rukou očekával – svižný a napínavý děj, založený na nejednoznačném výkladu symbolů, termínů a hesel především z oblasti historie a výkladu víry. To vše opět naspané v moderním mluveném jazyku, bez zbytečně komplikovaných charakterů a s překvapením v každé kapitole. Možná bychom mohli říci, že je to snad příběh napsaný na podporu svobodného zednářství. V předešlých dílech se do objektu svého zájmu dosti navážel, a sklízel ze strany Vatikánu „zasloužené“ plody opovržení. Zde tomu tak není, a ve skrytu duše jsem si až říkal, jestli sám autor není Zednář, a knihu napsal jako jistou společenskou obhajobu tohoto bratrstva. A je opět na vlastním

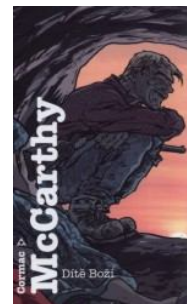
úsudku každého čtenáře, jestli za tímto příběhem bude hledat pouze kvalitní oddechové čtivo, či snad přistoupí na hru pana Browna vážněji a důvěřivěji.

V překladu dvojice Michaly Markové a Davida Petřů vydalo nakl. Argo v roce 2010.

BoboKing (knihovnice.cz)

Dítě Boží (2-3.4396)

Cormac McCarthy

Málokterý současný autor dokáže tak dokonale vyobrazit skutečnou podstatu člověka, jeho stránky zla i dobra a jejich neustálý etický či morální konflikt, tak jako klasik americké literatury Cormac McCarthy (*1933). Ať už je to jeho nejnovější kniha „Cesta“, jejíž filmová verze právě je v kinech, nebo i poslední do češtiny přeložený titul „Dítě Boží“ (orig. Child of God, 1974).

Postavy z většiny jeho děl je těžké posuzovat jako jednoznačně zlé či dobré. A ani McCarthy tento soud nedělá. On jen vypráví příběh o člověku, a čtenář jakoby sám si měl zvolit, jak postavu chce vidět. Ať je to Muž-Otec v postkatastrofickém románu „Cesta“, či Lester Ballard, hlavní hrdina z románu „Dítě Boží“, vždy se na ně dá pohlížet jako na lidi morální či nemorální, hodné či zlé, predátora či oběť.

Postava Lestera Ballarda vychází ze skutečné osoby, která svého času děsila lidi v Tennessee. Z našeho společenského pohledu je to bytost zcela zavrženíhodná. Nekrofil, masový vrah, odpadlík bez citu, potulující se po lesnatých horách v okrese Sevier v Tennessee. Tedy těžko si představit, že je to hrdina, o jehož povaze lze diskutovat. McCarthy nám ale v knize žádné morální závěry nevnucuje. On jen předkládá příběh člověka, kterému společnost vzala vše, duševní i hmotné dědictví. Při exekuci jeho rodného statku ho celé zdejší společenství potupí, zahanbí a vyloučí. Ale život jde dál, nic Ballarda nerozhází. Je to člověk řekněme duševně opožděný, který je zvyklý na tvrdé poměry v zdejším jižanském zapadákově, lakonicky řečeno v „buranově“. Nic není zadarmo, jak vlastně hrdina sám tvrdí myšlenkou, že všechno je boj. Musí žít sám v chajdě v lese, jen on a jeho puška, jediný „přítel“ jeho života. Jednoduchý život jednoduchého muže, který ale přece jen cítí jisté partnerské a sexuální potřeby. Jediní lidé, se kterými se setkává, je rodina žijící v boudě na skládce u lesa. Rodina s drsným životem a drsnými zvyky. Ale taky rodina s mnoha dospívajícími dcerami, které tak lákají Ballarda. Ale i tyto „padlé“ dívky z nejnuznějších poměrů, které už rodí ve dvanácti letech, se k němu chovají odmítavě jako ke špině. Jeho jediné povražení je šmírování milenců při „kopulačních hrátkách“ na zadních sedadlech aut. Až do chvíle, kdy jeden takový pár najde v autě mrtvý. A to je pokušení, jakému nemůže odolat. „... dívka ležela se zavřenýma očima a ňadra jí vykukovala z rozepnuté blůzky, bledá stehna od sebe... (Ballard) rozepnul si přezku a spustil kalhoty. Bláznivý gymnasta obdělávající vychladlou mrtvolu.“ A tím se u něj provalila další zábrana, našel svůj nový zdroj životního štěstí a rozkoše. A už se mu nechtělo jen čekat na další krásku-mrtvolu. „... Musím na záchod, řekla dívka. S tím si nedělej starost, řekl Ballard. Chytil ji za rameno a otočil, přiložil ústí pušky na spodinu lebeční a vystřelil.“ Z tohoto pohledu je opravdu těžké mluvit o nějakém možném pochopení, či snad sympatiích k hrdinovi. Ale člověk musí číst od začátku, vidět proč a jak, vidět to ponížení, tu jeho snahu po normálním životě. Přesto je ho někdy až líto. Ale žádné soudy autor nevnáší, každý si to musí rozmyslet sám.

Po stylistické stránce je to opět spíše jednoduše psaný příběh, strohý na různorodost slov. McCarthy zdokonaluje atmosféru použitím místního slangu a řeči (Jo, poslali negry, prodal jsem jim, ty vole, třikrát, Vozimilose, co atd.). Taky to není klasicky psaný román, ale spíše příběh psaný po kouscích nebo důležitých epizodách z Ballardova pomalého úpadku. Hlavně jsem ale cítil jistou chladnost ve všem, co se dělo. Nijaké velké emoční výkřiky, žádné noční můry hrdinů. Prostě klasický McCarthy, chladný, drsný, brutální ... a vynikající.

V překladu Bronislavy Grycové vydalo nakl. Argo jako 104 svazek edice AAA.

BoboKing (knihovnice.cz)

Milující sestra (2-3.4393)

Petr Eisner

S dílem českého autora Petra Eisnera (*1976) se zatím mohli čtenáři setkat jednak v básnické sbírce „Jogging a Skleróza“ (Klub rodáků a přátel Kutné Hory, 2001), ale především ve dvou románech „Rychlé lodě do pekel“ a „Obranný reflex“ - oba JOTA, 2008, které sklidily značný čtenářský úspěch, což se určitě stalo jednou z motivací autora k další tvorbě. A tím dalším dílem je román „Milující sestra“, příběh založený na autorově stejnojmenné divadelní hře z roku 2002.

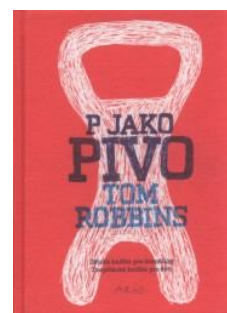
„Rychlé lodě do pekel“ byl krvavě laděný dobrodružný příběh ze současné Brazílie, „Obranný reflex“ byl něco jako ekohoror z blízké budoucnosti a románem „Milující sestra“ nás autor zavede do minulosti, i když ne příliš vzdálené. Děj se odehrává ve zlatých dobách jazzu, ve 20. letech minulého století, a je situovaný do města St. Louis s jeho zábavnými podniky i černošskými ghettý na březích řeky Mississippi.

Hrdinkami románu jsou sestry Helen a Carrie, které vyrůstají jako sirotky v domě staré a panovačné tety Banksové. Jejich soužití je více než komplikované. Nejen díky očividnému generačnímu konfliktu, ale především společenskému postavení, protože sestry pocházejí z velmi chudinských poměrů, a snad ani nemají stejné otce, zatímco teta Banksová je typickou představitelkou dámy ze světa jižanské aristokracie, vdovy s přísnými společenskými pravidly, které značně tvrdě uplatňuje a vnucuje u Helen i Carrie. Starší Helen, která v sobě objevila talent ke zpěvu, se snaží převzít roli „matky-ochranitelky“ nad malou Carrie, které je stejně jako ona tvrdohlavá a neústupná, ale Carrie má v sobě ještě něco temnějšího, bezohlednějšího, co později začíná lidi z okolí až děsit. S postupem času se Helen začíná měnit v krásnou slečnu, kolem které se začínají rojit kluci jako trubci, zatímco z malé Carrie vyrůstá nevýrazná dívka, jejíž postavení je vlastně dáno jako pouhá mladší sestra krásné Helen. Jazzová hudba začíná být nejen černošskou hudbou, ale proniká i do nóbl podniků a kabaretů, které si tento druh muziky žádají. Tehdy přichází na scénu talent Helen, která se postupně stane více než skvělou zpěvačkou z baru Hot Heaven, ale celebritou celého St. Louis. A k tomu patří neodmyslitelně i láska, láska šarmantního a krásného Alana, člena bigbandu, kde Helen hraje. Životní osudy sester se tím začínají rozcházet, což ale Carrie nese více než nelibě. A je schopna všeho, jen aby s Helen zůstaly navěky spolu.

Už při prvním nahlédnutí do knihy si každý čtenář určitě všimne nezvyklého stylu, který autor zvolil. Příběh je psaný v několika časových rovinách (které se v knize rozlišují fontem písma), i z pohledů různých aktérů příběhu. Není to tedy souvislý text, jak si běžně u románů představujeme, ale vícevrstvá kompozice. Osobně nejsem přívržencem těchto stylistických experimentů, ale Eisner prokázal své spisovatelské mistrovství, a naopak možnostmi různých pohledů na situaci děj knihy ještě více ztraktivnil. Ale co je podle mého názoru to nejvýraznější v jeho tvorbě, je jeho jedinečné umění navodit neuvěřitelně realistickou atmosféru. Stejně jako to byla dokonale navozená hrůza a beznaděj v dusnu Amazonie v „Rychlých lodích do pekla“, i v „Milující sestře“ čtenář dokonale vycítí všechno to napětí mezi hrdinkami, ale i celkový svět mississippské aglomerace, s jeho rasismem, kterému se autor vůbec nevyhýbá, ale i neskutečně hlubokými rozpory mezi jednotlivými společenskými vrstvami. A obdobně jako u jeho předešlých románů, i zde čtenář nebude „překvapen“ happyendem. Eisnerovy představy konců se velmi přibližují např. představám Stephena Kinga.

Román „Milující sestra“, ve svém nepřehlédnutelném červeném obalu s úžasnou grafikou, byl jedním z nejlepších knižních titulů, které se mi poštěstilo dostat do rukou v roce 2009.

BoboKing (knihovnice.cz)

P jako pivo (1-1.844)

Tom Robbins

„... elixír šumící úsměvy dělníků, blyštivý královským zlatem, tetelící se příslibem rošťáčin ...“, tak charakterizuje pivo, největší vynález v oblasti obživy, skrze postavu volnomyšlenkáře strejdy Moeho americký autor Tom Robbins (*1936) ve svém novém románu „P jako pivo“. Je to tedy námět, který je našemu pivařskému národu velmi blízký. Proto jsem měl jisté obavy z vlastní „objektivity“, protože jsem taková česká černá ovce, bo..., ano, je to nevěřitelné, ale pivo jsem nikdy nepil. Ale ve Ferrari jsem taky nikdy nejel, a přesto vím, co to je, že!

Kniha mne jednak zaujala svým celkovým vzhledem, menší formát v červené barvě s vyobrazením otvíráku na láhve, ale především se mi zalíbil podnázev titulu „Dětská knížka pro dospělé. Dospělácká knížka pro děti“. Kniha nám totiž vypráví o nejužívanějším alkoholickém nápoji na světě, podle některých tekutém chlebu, ale přesto očima dítěte. Očima malé holčičky Gracie, která se jednoho dne začne ptát, co že to tatínek stále pije, co je žluté a vypadá to jako čůranky. Jsme svědky jejího první loku tohoto nápoje mužů, její první plechovky, pozvracení a následného usnutí v alkoholovém omámení. A právě v tento moment vstupuje do děje úžasný fantastní prvek, který z knihy vytvořil něco více, než jen příběh o dějinách a výrobě piva. Znavenou malou Gracii totiž probudí okřídlené stvořeníčko, ze kterého se vyklube pivní víla Pivoňka.

Víla Pivoňka pak vezme Gracii na cestu za pivem, od chmelu, přes pivovar až k samotnému pití. Nebo spíše jeho důvodu. Určitě si každý z nás vzpomene na známou hlášku z komedie Slunce, seno a jahody, kdy na otázku, proč to pivo pořád chlastáš, otec odpoví, že já ti to řeknu a ty ho začneš chlastat taky. Víla Pivoňka ale tajemství pití piva vyjeví více metafyzicky. Možná čtenář-pivař to zná. Knížka přes svůj fantastní, ale především humorný důraz, není jen příběhem o tom, jak příjemně je po pivu. Zlí lidé se po něm chovají často ještě hůře, jak to ukazuje scéna z (české) venkovské veselice. A hlavně ať pivíčko pijete nebo ne, život se stejně řídí svými pravidly, jak dokazuje i následný životní příběh Gracie.

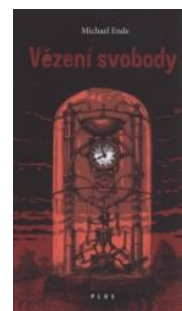
Bylo to moje první setkání s tímto americkým autorem, kterému už u nás vyšla pěkná řádka knih (Parfém bláznivého tance, I na kovbojky občas padne smutek, Hubené nohy a všechno ostatní atd.). Podle množství reedicií a dotisků je u nás značně populární. A po přečtení knihy „P jako pivo“ (orig. B is for Beer, 2009) člověk to celkem chápe. Jeho smysl pro humor a absurdní nápady (pivní víla je snad unikát) dokážou přitáhnout řadu čtenářů. Tento příběh, který bych po albatrosácky doporučil všem od 10 do 100 let, vydalo v překladu Michaly Markové nakladatelství Argo v roce 2009.

BoboKing (knihovnice.cz)

Vězení svobody (2-21.827)

Michael Ende

Už pěknou řádku let čtu literární fantastiku a člověk si začíná sklesle myslet, že těžko už ho něco z tohoto žánru překvapí či silně vtáhne do četby. Ale vždy se objeví něco překvapivého. V poslední době to byly například povídky „Beton, kosti a sny“ od Pavla Renčina. A člověk se ani nestačil pořádně vzpamatovat ze síly jeho příběhů a už narazil na další příběhy, které mu opět ukázaly bezbřehou sílu lidské fantazie a neuvěřitelné možnosti povídky. Tou knihou byla sbírka povídek „Vězení svobody“ od německého klasika Michaela Endeho (1929-1995), kterého většinou známe jako slavného autora knih pro mládež, jehož „Nekonečný příběh“ zná ve filmové či knižní podobě snad každý. Ale Ende psal i knihy pro starší čtenáře a jednou z nich je i sbírka povídek „Vězení svobody“ (orig. Das Gefängnis der Freiheit, 1992).

Osm příběhů, osm různých pohledů na fantastické náměty, osm různých zpracování. Autor čtenářům nabízí skutečně širokou škálu možností, které by měly ukojit chuť každého příznivce či hledače vzdálených obzorů. Kdybych mohl převzít myšlenku z anotace, jsou to totiž světy hádanek a nezodpověditelných otázek. Hrdinové jednotlivých povídek skutečně stále hledají odpovědi, které ani nemůžou existovat. Už třeba první příběh, ze sbírky i nejrozsáhlejší, „Dlouhé cesty cíl“, nám předkládá hrdinu Cyrila, syna anglického lorda diplomata, bezcitného a chladného muže, který marně hledá nějaký cíl svého života, svůj domov, o kterém ani neví, co to znamená. Na obdobné téma, snad ještě více metafyzičtěji, pojednává příběh „Legenda o Ukazateli na křižovatkách cest“. A z těchto výšin fantasmie pak můžeme sejít do naší reality, kde je něco čarovného, něco neuvěřitelného. Třeba v povídce „Kolonáda Borromea Colmiho“, příběhu o tajemném architektonickém výtvaru ve skrytých zákoutích jednoho římského paláce, nebo velmi zajímavý příběh z období nacistického zájmu o okultismus a metafyzično „Dům na periferii“. Ale najdete tam i jednu povídku, naprosto jedinečnou, abstraktní a neuvěřitelně humornou, „Přiznávám, je trochu malý“, rozebírající italskou posedlost malými vozy. Opravdu hravá a nápaditá záležitost, která je takovou třešinkou na dortu této sbírky. Naopak musím přiznat, že titulní povídka „Vězení svobody“ je jediný příběh, který pro mne byl až příliš vysoko ve výšinách fantasmie a nějak jsem už nepochopil jeho myšlenku.

Hlavní myšlenkou všech příběhů je vlastně to základní, čím se vyznačuje člověk a jeho myšlení – zvědavost, ta neustálá touha objevit neobjevitelné. K tomu Ende používá výborný jazyk a styl, který přitom jako by šel na míru každé povídce. Čtenář je pak vtážen do příběhu, polapen na „sladkosti“ myšlenky, které ho pak nepustí.

Knihu vydala společnost Albatros v nakl. Plus v roce 2009. Překlad je prací Ondřeje Millera, a přestože se v tiráži uvádí, že je to 1. vydání, kniha už vyšla v roce 1994 v nakl. Arcadia.

Příjemné čtení přeje BoboKing (knihovnice.cz)

Agnes Greyová (2-3.4407)

Anne Brontë

K nejvýznamnějším anglickým autorkám počátku 19. století (či v dějinách ostrovní literatury vůbec) patří hlavně Jane Austenová, ale pak určitě autorská trojice sester Brontëových. Jejich literární kvality překonaly bez úhony propast času a jsou stále populární jak mezi čtenáři, tak mezi vydavateli.

Z trojice sester Brontëových se kritiky považuje za literárně nejvyzrálejší asi Charlotta (1816-1855), autorka románů „Jana Eyrová“ či „Villette“. Obecně se naopak bere, že čtenářsky nejpopulárnější je prostřední Emily (1818-1848) se svým románem „Na Větrné hůrce“. Nejmladší Anne (1820-1849) byla vždy zastíněná tvorbou svých dvou sester. Ale přesto patří její díla do pokladnice klasické anglické literatury.

Anne Brontë vydala během života dva romány – „Agnes Greyová“ (orig. Agnes Grey, 1847) a „Dvojí život Heleny Grahamové“ (orig. The Tenant of Wildfell Hall, 1848). Zatímco „Dvojí život Heleny Grahamové“ se dočkal svého českého vydání už v roce 1975, a pak následně v roce 1995, kniha „Agnes Greyová“ si musela na český překlad počkat až do roku 2009. Možná to jen kopíruje úspěch knih už během prvního vydání. Zatímco „Agnes Greyová“ vyšla vlastně díky velkému úspěchu knih jejích sester – „Na Větrné hůrce“ a hlavně „Jana Eyrová“ – a byla těmito díly značně zastíněna, druhý román „Dvojí život Heleny Grahamové“ byl během šesti týdnů od prvního vydání zcela vyprodán. U obou svých románů Anne vychází především ze svých vlastních zkušeností. Jeden je napsán podle tragického, zhýralého života jejího bratra, druhý (Agnes Greyová) vychází z jejích vlastních zkušeností guvernanky.

Jak je patrné, hlavní hrdinkou románu je mladá žena Agnes Greyová, mladší ze dvou dcer chudého duchovního. Finanční situace rodiny po neúspěšných investicích je tragická. Z toho důvodu se Agnes rozhodne zkusit práci guvernanky, tedy vychovatelky dětí z lepších rodin. Její problém je ale v tom, že jako dcera chudého pastora v zapadlé vesničce nikdy nebyla ve společnosti. Proto s notnou dávkou nervozity a obav se vydává na cestu do vzdáleného sídla zbohatlíků Bloomfieldových ve

Wellwoodu. Její první práce pro jejich tři děti je pro Agnes přímo děsivou mûrou. Popisy jejich chování a činů jsou i pro dnešního čtenáře až neuvěřitelné a kruté. Její zdejší pobyt je pro ní utrpením, a tak se snaží najít jinou rodinu, která by měla o její služby guvernanky zájem. Do druhé rodiny, která je opravdu původem šlechtická, přichází přece jen zkušenější, ale především s očekáváním lepších mravů. Ale i zde je chováním dvou dospívajících dívek, Rosalie a Matyldy, značně rozčarována. Ale u dívek není ani tak šokována chováním, jako spíše jejich charakterem, pohledem na jejich životní role. Zde kromě popisu života chovank ale přichází i její první skutečné citové vzplanutí - láska k mladému vikáři.

Po tom, co jsem v poslední době přečetl několik děl od slavnější Jane Austenové, musím říci, že Anne Brontë mne překvapila rozdílností náhledů v námětech. Austenová mi vždy připadala, že popisuje příběhy slečen a dívek, které se chtějí jakoby vzbouřit společenským standardům. V „Agnes Greyové“ mne překvapila postava hrdinky zcela naivní, možná bych řekl i přehnaně pobožné. Příběh je silně zaměřený na kritiku bohatší vrstvy, její apatii vůči ostatním, jejich mravy a krutost. Je to příběh pro mne skutečně mravokárný, který jakoby nenašel nic pozitivního na této společenské vrstvě. Jakoby vycházel z biblického tvrzení, že jen poctivý a chudý dojde blaženosti Boží. Ano, kdybych měl charakterizovat děj jedním slovem, je to naivita. Naivita v představách hlavní hrdinky, že všichni lidé bratři jsou. Ale přesto kniha z pohledu hrdinky končí happyendem.

Knihu vydalo opět ve výborném překladu Tomáše Tulingera nakladatelství Daranus, jako další dílo z jejich skvělé řady viktoriánských románů.

BoboKing (knihovnice.cz)

OSTRAVSKÁ MUZEJNÍ NOC

v Knihovně města Ostravy

15. května 2010

17.00 - 22.00

Knihovna města Ostravy společně s dalšími devatenácti kulturními organizacemi v Ostravě připravila pro své návštěvníky zajímavý program ve večerních hodinách.

Sobotní večer byl zahájen v 17.00 hod., kdy začal cech skřítků Sklepmisříků zvat mladé návštěvníky do oddělení pro děti a mládež, kde všichni plnili spoustu zajímavých úkolů. V tuto dobu také začal cyklus koncertních vystoupení v hudebním oddělení. O půl hodiny později vypukla strašidelná stezka londýnským podsvětím, které se zúčastnili jak malí, tak velcí hrdinové. Pro zájemce o hororovou literaturu byla připravena přednáška s názvem "Ze světa literární hrůzy". V 19.00 hod. studenti Wichterlova gymnázia zahráli divadelní představení "British History in 60 Minutes" v anglickém jazyce. Během celé doby mohli návštěvníci vidět videosmyčku o naší knihovně a rovněž využít tradičních služeb v netradičním čase.

Celkem se do ústřední budovy Knihovny města Ostravy přišlo podívat více než 700 návštěvníků. Doufáme, že se jim námi připravený program líbil a noc v knihovně si pořádně užili.

Tak opět příští rok???